

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a sudkýň JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jany Baricovej v právnej veci žalobcov: **1. J.O., 2. J. L. oboch zastúpených JUDr. I.R.**, advokátkou, proti žalovanej **Správe katastra K.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. C 38/2005/Pľutová zo dňa 20.septembra 2007, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/157/2007-29 zo dňa 7. mája 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/157/2007-29 zo dňa 7. mája 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia 1. a 2. (ďalej len „žalobcovia“) domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. C 38/2005/Pľutová zo dňa 20. septembra 2007, ktorým žalovaná podľa § 11 ods. 8 písm. a/ zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov zamietla návrh na vydanie rozhodnutia o nadobudnutí vlastníctva vydržaním v prospech žalobcov k pozemkom v katastrálnom území Ť. vytvoreným geometrickým plánom č. X. zo dňa 20. februára 2005 vyhotovenom Ing. Z.K., overeným Správou katastra K. pod č. X., a to :

- k pozemku, parcele registra „C“ katastra nehnuteľností (ďalej len „KN“) č. X.- zastavané plochy a nádvorcia o výmere 79 m² v rovnakom podiele po 1/2,
- k pozemku, parcele registra „C“ KN č. X. - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 52 m² v rovnakom podiele po 1/2,
- k pozemku, parcele registra „C“ KN č. X. - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 118 m² v rovnakom podiele po 2/6,
- k pozemku, parcele registra „C“ KN č. X. - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 183 m² v rovnakom podiele po 1/2,
- k pozemku, parcele registra „C“ KN č. X. -zastavané plochy a nádvorcia o výmere 38 m² v rovnakom podiele po 1/2,

- k pozemku, parcele registra „E“ KN č. X. – zastavané plochy a nádvorí o výmere 97 m² v rovnakom podiele po ½,
- k stavbe číslo súpisné č. X. na pozemku, parcele registra „C“ KN č. X., a to z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali oprávnenú držbu v zmysle § 130 Občianskeho zákonníka.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobcovia v žalobných námietkach uvádzali iba tie isté právne skutočnosti, ako v návrhu na vydanie rozhodnutia o vydržaní, a síce že nehnuteľnosti nadobudli darom od rodičov a odvtedy boli ich dobromyseľnými užívateľmi a že ich otec nadobudol nehnuteľnosť tiež darom od svojho brata, ktorý zomrel na neznámom mieste. Podľa názoru krajského súdu uvedené tvrdenia žalobcov neboli jednoznačne preukázané v konaní pred správny orgánom, nakoľko žalobcami tvrdý vstup do oprávnenej držby bol spochybnený tým, že spoluvlastnícky podiel matky žalobcov M. O. obaja žalobcovia nadobudli v dedičskom konaní a spoluvlastnícke podiely otca žalobcov O.O. sú prejednávané v dedičskom konaní. Poukázal na to, že tvrdenie žalobcov, že brat ich otca A.O. zomrel na neznámom mieste, vyvracia Svedectvo o pohrebe založené v spise správneho orgánu, a že žalobcovia neuviedli, kedy malo dôjsť k darovaniu spoluvlastníckeho podielu A.O. jeho bratovi J.O. Konštatoval, že parcela registra „E“ KN č. X. nebola v podielovom spoluvlastníctve právnych predchodcov žalobcov, a preto aj v tomto prípade bol spochybnený vstup do držby. Podľa názoru krajského súdu ani k podielom ostatných spoluvlastníkov zapísaných v pozemnoknižnej vložke žalobcovia nepreukázali právne skutočnosti, na základe ktorých bol uplatnený nárok na nadobudnutie vlastníctva vydržaním. Krajský súd po preskúmaní administratívneho spisu dospel k záveru, že žalovaná pred vydaním rozhodnutia vykonala rozsiahle dokazovanie, zistené dôkazy vyhodnotila a jej postup neodporoval postupom logického myslenia a uvažovania. Z uvedených dôvodov považoval krajský súd žalobu za nedôvodnú a podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) ju zamietol. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešným žalobcom ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovanej zruší a vec jej vráti na ďalšie konanie. Napadnutý rozsudok krajského súdu považovali žalobcovia za nesprávny z dôvodov uvedených v ustanovení § 250 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p., keďže krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietali, že krajský súd sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s dôkazom nimi predloženým, s potvrdením Miestneho úradu Mestskej časti K. - Ľ. o tom, že žalobcovia užívajú parcelu č. X. a parcelu č. X. v podiele ½ a parcelu č. X. (spoločný dvor) v rovnakom podiele 2/6 na základe darovania viac ako päťdesiat rokov, a o tom, že spoluvlastníci A.T., J.J., A.B., O.O. a J.M. sú mŕtvi a nemajú právnych nástupcov. Žalobcovia považovali za nedôvodné tvrdenie krajského súdu, že bol spochybnený vstup do držby, pretože oni predmetnú nehnuteľnosť užívali v dobrej viere, pri jej užívaní neboli rušení a žiaden nárok, ktorý by odporoval alebo spochybňoval ich právo, nebol nikdy nikým vznesený. Rovnako považovali za nesprávny názor prvostupňového súdu, že dedičské konanie po ich otcovi spochybňuje vstup žalobcov do oprávnenej držby, pretože podľa ich názoru dedičské konanie nezasahuje do plynutia vydržacích lehôt a vzhľadom na uplynutie vydržacích lehôt ani na samotné vydržanie.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.), odvolanie žalobcov prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p. a § 250f ods. 1 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

Z predloženého administratívneho spisu žalovanej vyplynulo, že žalobcovia dňa 21.4.2004 podali návrh na vydanie rozhodnutia podľa § 11 zákona č. 180/1995 Z. z., ktorým by potvrdil, že nadobudli vlastníctvo vydržaním podľa § 134 Občianskeho zákonníka k vyššie špecifikovaným pozemkom, ktorý odôvodnili tým, že predmetné nehnuteľnosti nadobudli v 50-tych rokoch od svojich rodičov na základe darovacej zmluvy uzavretej v ústnej forme, a preto vlastníctvo na nich nebolo v KN vyznačené.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov správny orgán na návrh účastníka konania (ďalej len "navrhovateľ") rozhodnutím potvrdí, že navrhovateľ nadobudol vlastníctvo k pozemkom vydržaním, ak sú splnené podmienky ustanovené týmto zákonom. Účastníkom konania je aj dedič oprávneného držiteľa.

Ustanovenie § 11 zákona č. 180/1995 Z. z. predstavuje osobitnú právnu úpravu preukázania nadobudnutia vlastníctva k pozemkom vydržaním. Konanie sa začína na návrh, pričom účastníkom správneho konania je navrhovateľ, teda ten, kto navrhuje, aby mu ako oprávnenému držiteľovi alebo ako dedičovi oprávneného držiteľa bolo vydané rozhodnutie, že nadobudol vlastníctvo k určitému pozemku vydržaním. Druhým účastníkom konania by mal byť ten, komu svedčí posledný zápis v pozemkovej knihe (jeho právny nástupca).

Odvolací súd sa zaoberal opodstatnenosťou odvolacích dôvodov žalobcov a dospel k záveru, že im nemožno prisvedčiť.

V prejednávanej veci žalobcovia odvolanie odôvodnili aj tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam. K tomuto odvolaciemu dôvodu považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa dokazovanie v predmetnej veci nevykonával. V tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 250i ods. 2 vety druhej O.s.p., v súlade s ktorým prvostupňový súd postupoval, pričom vychádzal zo skutkových zistení správneho orgánu nevykonávajúc dôkazy už vykonané pred správny orgánom a ani dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy O.s.p. Úlohou súdu v správnom súdnictve totiž nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Dôkazy – potvrdenia Miestneho úradu Mestskej časti Košice, na ktoré poukazovali v odvolaní žalobcovia, vykonal a vyhodnotil správny orgán aj podľa názoru odvolacieho súdu v súlade so zásadami formálnej logiky. Odvolací súd konštatuje, že rovnako ako prvostupňový súd, nezistil, že by správny orgán zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli ani inak nevyšli najavo v správnom konaní, že by nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, že v hodnotení dôkazov by bol logický rozpor, alebo že by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim

z ustanovení § 34 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu vyhodnotenie dôkazov správnym orgánom je v súlade s obsahom administratívneho spisu aj so zásadami formálnej logiky. Za situácie, keď ústne uzavretá darovacia zmluva, na základe ktorej podľa tvrdenia žalobcov mali nadobudnúť vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, správny orgán správne vychádzal pri posudzovaní predmetu prevodu z predložených listín. Správny orgán aj podľa názoru odvolacieho súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne uviedol, na základe akých skutočností a dôkazov dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali oprávnenú držbu v zmysle § 130 Občianskeho zákonníka. Pri hodnotení dôkazov nemožno správnemu orgánu vyčítať pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, s ktorými s totožnil aj súd prvého stupňa a ktoré žalobcovia namietajú v dovolaní.

Predpokladom vydržania bola i v dobe pred 1. januárom 1992 skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec patrí. Posúdenie toho, či je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí (§ 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka), nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa sa musí vzťahovať aj na okolnosti, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda i k právnomu dôvodu („titulu“), ktorý by mohol mať za následok vznik práva. Pri posúdení otázky, či bol držiteľ „so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec patrí“, je potrebné vychádzať z toho, či pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu od každého subjektu práva požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že mu vec alebo právo patrí. Dobromyseľnosť držiteľa sa musí vzťahovať na všetky právne skutočnosti, ktoré majú za následok nadobudnutie veci alebo práva, ktoré je predmetom držby, teda i k existencii písomnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti resp. aj darovacej zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ sa niekto uchopí držby nehnuteľnosti na základe ústnej zmluvy o jej prevode resp. o jej darovaní, nemôže byť s ohľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je vlastníkom veci, a to ani v prípade, že je presvedčený, že takáto zmluva na nadobudnutie vlastníctva nehnuteľnosti postačuje. Držba nehnuteľnosti, ktorá sa o takúto zmluvu opiera, nemôže viesť k vydržaniu.

Za týchto okolností podľa odvolacieho súdu krajský súd a aj žalovaný správny orgán dospeli k správnomu právnomu záveru, žalobcovia nepreukázali oprávnenú držbu predmetných nehnuteľností v zmysle § 130 Občianskeho zákonníka, a to aj z dôvodov, ktoré rozviedol krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku. Ani podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovia nepreukázali, že v súlade s ustanovením § 130 Občianskeho zákonníka splnili zákonné podmienky na nadobudnutie vlastníckeho (spoluvlastníckeho) práva k dotknutým nehnuteľnostiam vydržaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z uvedeného napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p. s použitím § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p.). Námietky žalobcov nepovažoval za právne relevantné, ktoré by mohli ovplyvniť posúdenie danej veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že žalobcom nepriznal právo na ich náhradu, pretože neboli v tomto konaní

úspešní, a žalovanej preto, že jej z dôvodu neúspešného odvolania žalobcov žiadne trovy nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 22. apríla 2009

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth